

noget, men nævnedes ganske nøgternt, hvad det drejer sig om. Der er kun 1 Forslag: Lunderskov—Grindsted, og det varierer kun ved, om Banen skal fortsættes til Sønder-Omme, hvilket er fem Fjerdingvej, og om der eventuelt skal lægges en Sidebane til Vejen, hvilket er en Mil. Naar den højtærede Minister anførte, at en Sidebane til Vejen vilde komme til at konkurrere med en eventuel Silkeborg—Bramminge Bane, saa vil jeg sige, at den højtærede Minister kan kun anføre det, fordi han ikke kan være lokalt kendt med Forholdene derovre, thi saa vilde han ikke kunne anføre, at denne Sidebane vilde kunne blive en Konkurrent til Silkeborg—Bramminge Banen. Det vil i hvert Fald være Tilfældet i saa ringe Grad, at det vejer intet med Hensyn til Bygningen af den ene eller den anden Bane. At Grindsted Beboere nogen Sinde skulde gaa over Vejen for at komme til Bramminge eller Esbjerg, naar Brammingebanen bygges, kan der ikke være Tale om. Der kan maaske være Tale om, at Beboerne i et Par enkelte Byer i Hejnsvig Sogn kunde staa tvivlende om, hvilken Vej de skulde tage, naar begge Baner bygges. Det er det hele.

Men dersom Ministeren — og det lod jo til, at han i det hele taget gjorde det — tænker paa flere Statsbaner, end vi have turdet foreslaa, er det en anden Sag, det kunne vi ikke have noget imod. Min Stilling er endnu med Hensyn til Give—Herningbanen den samme som, da vi behandlede Gødser—Warnemünde-Forslaget. Principalt kan jeg naturligvis ikke være imod, at der bygges en Statsbane, men den Gang udtalte jeg mig meget stærkt imod det. Ogsaa andre gjorde det. Det er nemlig ikke rigtigt, som det blev sagt i Dag, at Forslaget gik igennem uden videre Modstand, der var tværtimod ret stærk Modstand. Men det var ikke Mening, at det i al Fremtid skulde være urigtigt. Det, jeg hævdede den Gang og hævder nu, er, at der er ingen Mening og ingen Retfærdighed i, at to Egne, der med Hensyn til Produktion, Folketal og økonomisk Stilling staa omtrent lige og lige godt kunne være Basis for Baneanlæg, behandles saaledes, at man intet yder til den ene og skyder Anlægget over paa Egnen selv, hvorimod man i den anden ikke alene bygger en Statsbane, men opbyrder en allerede værende ret god Privatbane, som man i Virkeligheden ikke faar noget ud af, og lægger en Statsbane i Stedet. Det var nemlig det, Forslaget i sin Tid gik ud paa

med Hensyn til Strækningen Vejle—Give. Det var det, jeg var imod, og jeg var imod, at man ikke vilde yde noget til de Egne der. Den daværende Regerings Forslag — hvad den nuværende Minister paa ingen Maade kan være ansvarlig for — gik ud paa at ekspropriere den nuværende Vejle—Givebane og føre den videre til Herning—Holstebro som Statsbane. Vil man bygge Statsbane samtidig med, at man giver os den private Bane, som der trænges haardt til, skal jeg ikke have noget imod det, men vil man bygge Statsbane og samtidig sige, at man ingen Penge har til de andre, siger jeg, at det er uretfærdigt, og det vil jeg sætte mig imod.

Jeg har kun en Bemærkning endnu til den ærede Minister; det er den, at naar han anfører imod, at man tager fat nu, at man ikke kunde vide, hvad der kom frem, man kunde ikke overse Stillingen, man vidste ikke, om man kom til at forurette den ene Egn paa den andens Bekostning, vil jeg dertil sige, at naar man paa et Danmarkskort ser, hvorledes vort Land er belagt med Jernbaner, vil man hurtigt komme til den Overbevisning, at skal man dele Sol og Vind nogenlunde lige, vil man ved at lægge Baner i den Egn, her er Tale om, ingenlunde favorisere denne Egn paa Bekostning af nogen anden Egnns berettigede Interesser. En Udtalelse i den Retning, tror jeg, vil virke som en ret blodig Ironi i de Egne. Der er ingen anden Egn i Danmark, der kan blive forurettet eller tilsidesat ved dette Forslag, fordi der er ingen anden Egn, der er i den Grad jernbanetom som denne.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at beklage, at den nuværende Minister indtager det samme Standpunkt som tidligere Ministre, saa at vi ingen Vegne komme, og det i det hele staaer tvivlsomt, om vi overhovedet faa noget, og hvad det noget en Gang maatte blive. Jeg har udtalt mig ikke een, men mange Gange over for Ministeren om mit Standpunkt og navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgifterne udtalt, at det ikke gjaldt for os om nu pludselig at faa noget gennemført, men hvad der interesserede os stærkt, var at faa at vide, hvad vi kunde faa gennemført, og i nogen Maade, hvad dette noget maatte blive. Om det blev i Aar eller om 2—3 Aar, var ikke det afgørende. Men den Tilstand, vi have levet i i en Række af Aar, hvor der stadig loves os noget, og hvor Kommunerne ere bundne til Snese af Tusinder i Bidrag til Anlæg, som man